

Narrating Places beyond the Subjective Delft University of Technology Graduation Projects

Verhalende plekken voorbij het subjectieve Afstudeerprojecten TU Delft

In recent years, we have guided a number of students at Delft University of Technology in their use of narrative methods for the analysis and design of places, taking the experiential qualities of place as a point of departure. In some of the works the focus was on the narrative analysis of the landscape, while others used narrative techniques as a social strategy or as a means to evoke new images. Briefly discussing some of these projects, we aim to show how different narrative methods have allowed the students to focus on specific aspects of place making, taking their subjective experience as a starting point, while exploring the potential of narrative methods to move beyond the subjective.

Experience of Place:

Paths and Sequences

‘There is a resemblance . . . between every path and every story. Part of what makes roads, trails, and paths so unique as built structures is that they cannot be perceived as a whole all at once by a sedentary onlooker. They unfold in time as one travels along them, just as a story does as one listens or reads, and a hairpin turn is like a plot twist, a steep ascent a building of suspense to the view at the summit, a fork in the road an introduction of a new storyline, arrival the end of the story.’¹

Narratives can be thought of as paths, containing both destinations and deviations. They are purposeful and have intermediate goals, where ‘chapters of the story’ are told. But most paths are not designed to tell a story. They can be traversed in any direction without explicit or understood narratives. The following two projects are ‘readings’ of particular landscapes, working with the paths and sequences of experience, trying to grasp the feelings, memories and images the place may evoke: ‘The feelings of a place are indeed the mental projections of individuals, but they come from collective experience and they do not happen anywhere else. They belong to the place.’² Both students attempted to develop an analytical way to add structure and objectivity to their own subjective experiences and to identify experiential qualities that could serve as starting points for design.

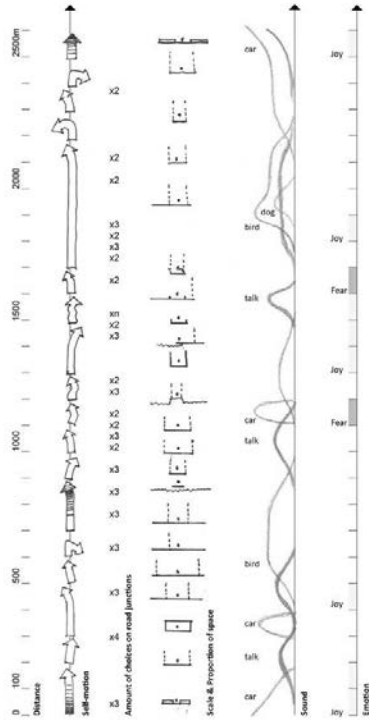
Hoe kun je ontwerpen vanuit de ervaring van een specifieke plek? In de afgelopen jaren begeleiden we een aantal studenten van de TU Delft in het gebruik van narratieve methoden voor analyse en ontwerp van een plek. In sommige van de projecten lag de nadruk op de verhalende analyse van het landschap, terwijl andere de verhalende technieken als sociale strategie inzetten of narratieve verbeelding gebruikten als manier om tot nieuwe beelden te komen. Door bondig op enkele projecten terug te kijken, hopen we aan te tonen hoe de verschillende narratieve methoden de studenten in staat stelden zich op specifieke aspecten van het plek-maken te richten, terwijl ze de potenties van de verhalende methode verkenden om een stap voorbij het subjectieve te zetten.

De ervaring van een plek:

paden en sequenties

‘Er is een overeenkomst (...) in ieder pad en ieder verhaal. Een deel van wat wegen, sporen en paden als gebouwde structuren zo uniek maakt, is dat ze door een sedentaire toeschouwer niet in één keer overzien kunnen worden. Zij ontplooiën zich over de tijd naar die toeschouwer terwijl hij of zij zich erdoorheen beweegt, zoals een verhaal zich ontplooit voor diegene die het leest of hoort; een haarspeldbocht is als een plotwending, een steile helling als een spanningsboog, een kruispunt als een introductie van een nieuwe verhaallijn, en de bestemming is als het einde van het verhaal.’¹

Verhalen kunnen op een bepaalde manier dus als paden worden beschouwd, met zowel bestemmingen als omwegen. Ze zijn doelgericht en hebben tussentijdse mijlpalen, waar ‘hoofdstukken van het verhaal’ worden verteld. Maar de meeste paden zijn niet ontworpen om een verhaal te vertellen: ze kunnen in iedere richting bereisd worden, zonder expliciete of begrijpelijke verhaallijn. De volgende twee projecten zijn ‘beschouwingen’ van specifieke landschappen. Door gebruik te maken van paden en opeenvolgende ervaringen, trachten deze projecten de gevoelens, de herinneringen en de beelden te vatten die de plek oproept: ‘De gevoelens bij een plek zijn wel degelijk de geprojecteerde emoties van individuen, maar deze zijn gegrond in een collectief gedeelde ervaring die nergens anders tot stand kan komen. Zij horen bij die plek.’² Beide studenten

Boya Zhang: Score of a walk in the Vondelpark./ Boya Zhang: notatie van een wandeling in het Vondelpark.

Boya Zhang used a design intervention to open up the reading of the site, based upon her study of the experience of a walk. Indeed, bodily sensation and muscle movement are closely related to perception. As James Gibson elaborated: ‘Not only does [locomotion] depend on perception but perception depends on locomotion inasmuch as a moving point of observation is necessary for any adequate acquaintance with the environment. So we must perceive in order to move, but we must also move in order to perceive.’³ In Zhang’s graduation project, a crucial tool to make the personal experience objective was the musical score as a notation system,⁴ following the idea that walking is similar to music, connecting motion and time, and combining different threads into one composition. She proposed different walking routes connecting the fragments of the urban landscape of Germany’s Ruhr. To achieve this, she developed a set of

hebben geprobeerd een analytische manier te ontwikkelen om structuur en objectiviteit aan hun eigen subjectieve ervaringen toe te voegen en deze in hun ontwerpen te incorporeren.

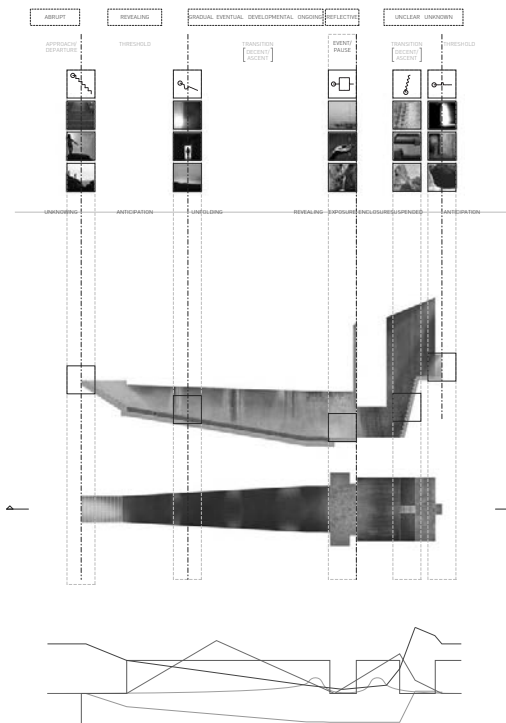
Boya Zhang probeerde al ontwerpend het verhaal van een gebied te lezen, waarbij ze zich baseerde op haar studie naar de ervaring van een wandeling. Lichamelijke gevoelens en spierbewegingen zijn nauw verwant met waarneming, volgens James Gibson: ‘Niet alleen is voortbeweging afhankelijk van perceptie, perceptie is evenzeer afhankelijk van voortbeweging, in de zin dat een bewegend observatiepunt noodzakelijk is voor een adequate kennisneming van de omgeving. In andere woorden, we moeten waarnemen om te kunnen voortbewegen, maar we moeten ook voortbewegen om kunnen waarnemen.’³ In Zhang’s afstudeerproject was de muzikale partituur als notatiemethode een cruciaal gereedschap om de persoonlijke ervaring te objectiveren.⁴ Muziek en wandeling zijn vergelijkbaar in

1. Rebecca Solnit, *Wanderlust: A History of Walking* (London: Penguin Group, 2001), 201.
 2. Eugene Victor Walter, *Placeways: A Theory of the Human Environment* (Chapel Hill, NC: The University of North Carolina Press, 1988), 21.
 3. James Gibson, *The Ecological Approach to Visual Perception*

(Hillsdale, NJ: Lawrence Erlbaum Ass., 1986), 223.
 4. See: Lawrence Halprin, *The RSVP Cycles: Creative Processes in the Human Environment* (New York: George Braziller, 1970); Donald Appleyard, Kevin Lynch and John R. Myer, *The View from the Road* (Cambridge, MA: MIT Press, 1965).

1. Rebecca Solnit, *Wanderlust: A History of Walking* (London: Penguin Group, 2001), 201.
 2. Eugene Victor Walter, *Placeways: A Theory of the Human Environment* (Chapel Hill, NC: The University of North Carolina Press, 1988), 21.
 3. James Gibson, *The Ecological Approach to visual perception*

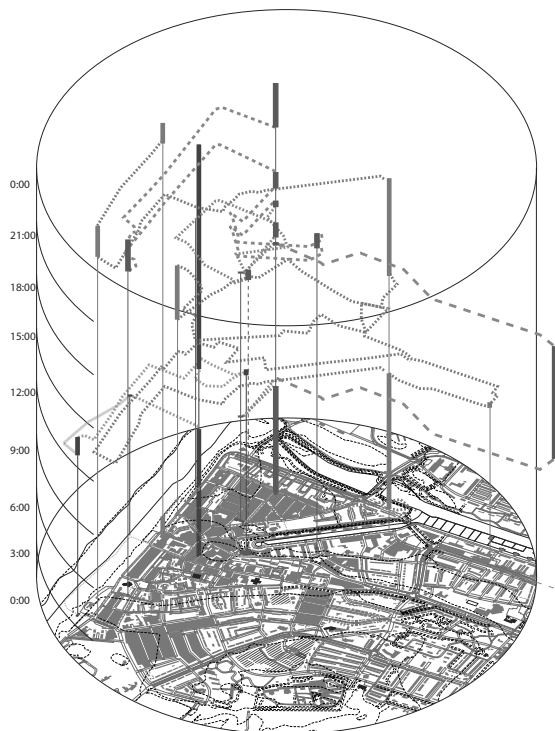
(Hillsdale, NJ: Lawrence Erlbaum Ass., 1986), 223.
 4. Zie: Lawrence Halprin, *The RSVP Cycles: Creative Processes in the Human Environment* (New York: George Braziller, 1970); Donald Appleyard, Kevin Lynch en John R. Myer, *The view from the road* (Cambridge, MA: MIT Press, 1965).

Kristen Van Haeren: Diagram of experiential sequence, fragments of the three designs. / Kristen Van Haeren: diagram van perceptuele sequentie; fragmenten van de drie interventies.

scores to record the experience of walking. Dissecting her own experiences while walking different walks, she translated essential modes of perception – the kinaesthetic, the visual and the auditory – into diagrams expressing turns in the road, ascending and descending, road crossings, scale and proportion of space, sound and vision.

Kirsten van Haeren's aim was to create place on three seemingly 'placeless' sites at the fringes of the Dutch urban landscape. The project used the method of sequencing on different levels. First, she presented sequences of experiential aspects, capturing encountered atmospheres in postcards describing the journey across the landscape. Then, she developed sectional diagrams, using terms such as 'approach', 'anticipation', 'threshold' or 'exposure' as amplified stages of experiencing the place. These sequences formed a basis for the design of landscape interventions. Finally, the project itself became a narrative sequence: the parallel investigation of three sites and the design of three site-specific interventions showed that despite their seeming similarity, each site had its own place-defining characteristics. The narrative sequence helped to identify and structure the experiential qualities of seemingly placeless sites and transcribe them to new architectural routes that offer amplified experi-

Laurien Korst: Spatial biographies of Katwijk. / Laurien Korst: ruimtelijke biografieën van Katwijk.

de manier waarop zij tijd met beweging verknopen en van de losse draden één compositie maken. Zhang stelde verschillende wandelroutes voor, die de fragmenten van het urbane landschap in het Ruhrgebied moesten verbinden. Om die verbinding te maken, ontwikkelde ze een reeks notatiesystemen waarmee ze de wandeling kon vastleggen. Door tijdens het lopen haar eigen ervaringen te ontleden, vertaalde ze essentiële manieren van waarnemen – kinesthesie (de waarneming van het lichaam in beweging), zien en horen – naar diagrammen die bochten, kruispunten, het stijgen en dalen van wegen, schaal en proportie van de ruimte, en geluid en zicht uitdrukken.

Kirsten van Haeren wilde een plek van betekenis maken op drie schijnbaar 'plaatsloze' locaties in de rafelrand van het Nederlandse stedelijke landschap. Het project maakte gebruik van een methode waarmee op verschillende niveaus sequenties worden gevormd. Eerst toonde ze reeksen van ervaringsaspecten door de gevonden sferen vast te leggen op ansichtkaarten: die beelden beschreven de reis door het landschap. Daarna ontwikkelde ze diagrammen waarin ze termen gebruikte als 'benedering', 'verwachting', 'drempel' of 'blootstelling' als versterkte weergaven van de ervaring van de plek. Deze reeksen vormden de basis van het ontwerp voor de ingrepen in het landschap. Als laatste werd ook het project zelf een verhalende reeks: